SZÍVESEN LÁTOTT VENDÉGEK

Még mindig sokan vannak, akik nem járnak rendszeresen munkába! — halljuk a Papkeszi Colorchemia vezetőitől. Csakhogy e kijelentés nem az üzem dolgozóira vonatkozik. Náluk hiányzás, sőt még késés is ismeretlen fogalom. A munkafegyelemmel kapcsolatos gondjaik nem a Colorchemiából, hanem a csajági termelőszövetkezetből származnak.

Évek óta patronálják a csajági termelőszövetkezetet. Otthonosak a szövetkezet dolgaiban. Ismerik történetét, gondjait, tudják, mikor mivel tudnak legtöbbet segíteni. *Volt idő, amikor kisebb-nagyobb javításokkal, mezőgazdasági munkák végzésével vélték a legeredményesebb támogatást adni.*

Kétségtelen, jó segítség volt, hogy szivattyúberendezést létesítettek, az istállóba bevezették a vizet, villanyvezetéket szereltek, vagy az üzemi munkások is arattak a szövetkezetnek.

A termelőszövetkezet vezetői azonban most már nem efféle segítségre várnak — az üzemiek sem ebben látják a legfőbb teendőket, mert hisz csak pillanatnyi könnyebbséget jelent, hogy például legutóbb az üzem egyik szocialista címért küzdő brigádja leszedte a paprikát, az alapvető baj: *a munkafegyelem ezzel még nem javul a szövetkezetben.* Kevés a munkaerő, nem lehet minden tagra számítani, sokan vannak, akik akkor mennek munkába, amikor éppen tetszik nekik.

Mióta Tehel elvtárs a termelőszövetkezet elnöke, a fegyelem valamennyire javult. Igaz, nyáron a legnagyobb dologidőben hajnalban házról házra járt, hogy munkába hívja az embereket.

Az üzemiek egy darabig nézték, aztán ők is segítettek, szívós, kitartó nevelő munkával. Rengeteget beszéltek arról, hogy menynyire fontos a fegyelem, mennyire közérdek, hogy mindenki egyformán kivegye részét a közös munkából. Aki távol marad, az egész tagságot károsítja meg. Most már maguk a tagok mondják el ezt a többieknek. Az utóbbi időben egyetértésre találtak azoknál a termelőszövetkezeti tagoknál, akik rendszeresen dolgoznak. Ők már tudják, hogy szövetkezetükben maguknak kell a fegyelmet megteremteni.

Erről beszéltek az üzemiek a közgyűlésen, taggyűlésen, kint a földeken is. Csakhogy végeredményben *mindig azokkal találkoztak, akik fegyelmezettek, akik rendesen járnak dolgozni, s azokat ajánlották a fegyelemre, akiknek különösebb szüksége erre nem volt.* Míg azokkal, akiket valóban nevelni, figyelmeztetni — vagy éppen felelősségre vonni kellene, soha nem találkoztak. Változtattak a módszereiken. Házról házra jártak, bevonták a pedagógusokat is a nevelő munkába. A nyáron a tanács segítségével falugyűlést hívtak össze, ahol érvelt sorakoztattak fel, hogy meggyőzzenek mindenkit, milyen nagy szükség van most, hogy a tagság egyaránt kivegye részét a munkából. Másnap, vasárnap mindenki ott volt a földeken. Nagy baj, hogy *az asszonyok nem vesznek részt a közös munkában.* Az üzemiek a nőtanácsot is bevonták az agitációba, az asszonyok nevelésébe.

Nemcsak a tagságnak beszéltek a fegyelemről. A tsz-elnök elvtársnak is elmondották, igyekezzék jobban megnyerni a tagságot, érezze, hogy van egy gárda, amelyre mindig számíthat. Változtat is a módszerén; mert — mint az üzemiek mondják, nem az az ember, aki nem hallgatja meg más véleményét.

Ott voltunk a közgyűlésen, meghallgattuk a tervet — de végrehajtását illetően kételyeink voltak — mondja az üzem igazgatója. — Egy másik alkalommal elmentünk a vállalat főmérnökével. Részletesen megvitattuk, elmondtuk elképzelésünket a terv megvalósításával kapcsolatban. Szóltunk, hogy már hozzá kellett volna kezdeni a serteshizlalda építéséhez.

Különösen a munkaszervezésben adott segítségüket értékelik nagyra a termelőszövetkezetben. Megtanítanak — mondják a termelőszövetkezet vezetői —, hogyan lehet leggazdaságosabban elosztani a munkaerőt — s ez nálunk különösen fontos, hisz állandó munkaerőhiánnyal küzdünk. Munkaszervezetek kialakításában segítenek, s mi megvalósítjuk javaslataikat, mert látjuk, hogy jók.

Tavaly 160 holdon termeltünk kukoricát. Ez évben 210 holdat terveztünk. Rajtunk kívül még más vezetőségi tagokat is meg kellett győzniük a patronáló elvtársaknak, hogy emeljük a kukorica vetésterületét. Múlt évben részesműveléstalkalmaztunk, természetes, hogy féltünk a nagyobb területtől. A 160 holdból 123 holdat részben műveltettünk, és kiadtunk ezért tíz vagon kukoricát. Most *a patronálók segítenek úgy megszervezni a munkát, olyan premizálást kialakítani, hogy a tagság munkaegységért művelje meg a kukoricát.*

Kevés a fiatal. Próbálkoztunk. Beszélgettünk az üzemi elvtársakkal is erről. Javasoltak egy-két jó dolgot. Tervezzük — bár a közgyűlés még nem döntött —, hogy az a fiatal, aki belép a termelőszövetkezetbe, 400 négyszögöl házhelyet kap ingyen, és a ház felépítéséhez 50 ezer forintig terjedő hitelt, huszonötéves törlesztésre.

Nincs olyan munka a termelőszövetkezetben, amelyet ne ismernének a patronálók, vagy amivel kapcsolatban ne lenne véleményük, javaslatuk. Vajon nem terhes-e a szövetkezetieknek?

Dehogy! — mondja Tehel elvtárs. — Mindig szívesen vesszük, ha tapasztalataikkal, tanácsaikkal segítenek bennünket. Szabó elvtársnak, a Colorchemia igazgatójának — aki leggyakoribb vendég Csajágon, pedig az a véleménye: a szövetkezetiek azt szeretnék, ha minden nap ott lennénk. És mi szívesen megyünk." **(Miké)**

EGY NAP
a pápai Elekthermaxban

(Tudósítónktól)

A GÉPMŰHELYBEN a présgépek csattognak és szorgos kezek cserélik a lemezeket a befogott szerszámban. Gyorsan telnek a ládák és az anyagmozgatók oda továbbítják, ahol a következő műveletet végzik. Varga István főművezető igyekszik mindenről tudni, ami a műhelyben történik. Ezt az bizonyítja, hogy beszélni is csak menetközben ér rá, mert egyik géptől a másikhoz hívják. A hangos bemondó is Varga elvtársat keresi. Az igazgató elvtárs hivatja, a termeléssel kapcsolatban. A gazdasági munkák mellett pártmunkát is végez.

Helyettese, Markó Jenő bácsi, már nem fiatalember, nagy szaktudással végzi munkáját. A vállalat sokszoros újítója. Nincs olyan gép, amit ne ismerne. A hosszú műhelyben sokszor kell naponta végigmennie. Valamennyi esztergapad dolgozik. A padlókefélőgép gumikerekeit Radics János esztergálja, de nyugodtan lehetne azt is mondani, hogy borotválja, mert olyan éles esztergakéssel dolgozik, hogy öröm nézni, hogy hull a gumiforgács a pad alá. Sok száz darabot esztergál meg egy műszak alatt, rendkívüli gyorsasággal.

SAS ISTVÁN BEÁLLÍTÓ öthat automata-gépet kezel egyszerre, akárcsak egy textilszövő. Hosszú szál anyagokat illeszt a gépekbe, amik önmaguktól esztergálnak, „leszúrnak", vagy ha kell, menetet vágnak. Nagy kályhák árasztják a meleget, s így a munka is vígabban megy.

Egy pár lépéssel odébb már csendesebb műhellyel találkozunk, ahol lassabb a munka, de biztosabb. Szerszámokat készítenek, esztergálnak, marnak, avagy a durva lemezeket egyenesre és méretre gyalulják. Hatalmas célgép készül a vasalótalpak megmunkálására. Nehéz fizikai munkával végezték eddig, most ezt akarják gépesíteni. A műhely másik részében az utolsó simításokat végzik a szerszámokon. Itt állítják össze a szerszámokat, amelyek nem ritkán 50—100 000 forintos költséggel készülnek. Mezősi József szűkszavú ember, de annál nagyobb a szaktudása és irányító készsége. Nagyon sok forintot tudunk megtakarítani vállalatunknak a szerszámgyártással, mert külső megrendelésre sokat kell várni és nem is mindig pontos a megrendelt szerszám. Ezt bizonyítja Kovács Imre technológus is, aki legjobb segítőtársa a műhely dolgozóinak.

A FESTŐMŰHELYNÉL hatalmas csarnokban tárolják a festésre váró készülékeket. A terv teljesítésében az élen járnak, igen jó kollektíva van együtt. Nagy szárító szekrényekben száradnak a festett lemezek, mert ámox festékkel dolgoznak, ami a levegőn nagyon nehezen száradna meg, és nem lenne tökéletes. A beégetést 120—140 Celsius fokon végzik. A sima felületű festéseket, egyre jobban kezdik elhagyni és bevezetik az úgynevezett kalapácslakk festést. Üzemünkben is kidolgozták az új eljárást, a mintadarabok már el is készültek. Rövidesen megkezdik a szériagyártást a lámpatesteknél. A későbbiek folyamán rátérnek a padlókefélőgépnél is a kalapácslakkozásra, mert nem olyan kényes, mint a sima, egyszínű felület.

Mogyorósi János
Pápa.

Az előrehaladás segítői

A tapolcai járásban meredek hegyek között, széltől védett völgyben közepes nagyságú falu húzódik meg — Kapolcs. Régi település a község, múltja évszázadokra tekint vissza. A feljegyzések szerint egykor ott vezették el a rómaiak útja. A „Királykő"-hegy már láthatta a hadba menetelő csapatokat.

Az évszázadok alatt azonban nem történt akkora fejlődés a faluban, mint amilyen az utóbbi években végbement. Kapolcs ma termelőszövetkezeti község, a kisparcellák helyén nagyüzemi módon gazdálkodnak. A nemrég még sötét utcákat jelenleg villany világítja meg, és a korszerű művelődési otthonban esténként televízió előtt művelődhet, szórakozhat a lakosság. A szorgalmas munka nyomán évről évre gyarapodik a község. A falu gyors előrehaladásában igen nagy szerepe van a helyi tanácsnak. A kislétszámú pártszervezet mellett a „dolgozó nép okos gyülekezete" sokat tesz az eredményekért. Intézkedései azt bizonyítják, hogy a tanács betölti a hivatását Kapolcson.

— *Azon igyekszünk* — mondta Grósz Géza elvtárs, a tanács elnöke —, *hogy megfeleljünk választóink bizalmának, és minél többet tegyünk a köz érdekében. A tanács tagjai rendszeres kapcsolatot tartanak választóikkal, időközönként beszámolnak nekik végzett munkájukról. Az állandó bizottságaink ügyszintén negyedévenként megtartják üléseiket.*

A tanácsnak jó, és mindinkább erősödik a tömegekkel való kapcsolata. Sok egyében kívül kifejezésre jut ez a tanácsülések látogatottságában is.

— *A havonkénti tanácsüléseinken* — jegyzi meg Dezső Sándor elvtárs, a végrehajtó bizottság titkára — *a tanácstagokkal együtt sok vendég is megjelenik. Képviseli magát a falu minden rétege, és észrevételeikkel, javaslataikkal sok támogatást adnak a munkánkhoz. A határozatok meghozatalánál ezeket jól fel tudjuk használni.*

A tanácsülések jegyzőkönyvei valóban számos megvalósult, vagy megvalósítás alatt levő javaslatot tartalmaznak. A beszámolók és hozzászólások folytán elfogadott határozatok mindegyike konkrét, előremutató. A határozatok megnevezik a felelősöket is, ami szintén jó dolog. Az elmúlt évben született tanácsi határozatok közül Kapolcson a legtöbb a községfejlesztéssel, a termelőszövetkezet, a művelődési otthon, a földművesszövetkezet és az általános iskola munkájával foglalkozik. A 41 tanácsi határozat felöleli a község életének minden területét.

„*A tanácstagok* — rögzíti például a 2/1960. számú határozat — *az iskolában beindított tanulmányi versenyt segítik és ennek érdekében ellátogatnak a szülőkhöz, felkérik őket, hogy az eddiginél fokozottabb mértékben ellenőrizzék gyermekeik tanulmányi idejének kihasználását, valamint a házi feladat elkészítését.*"

A községi tanács tagjai úgy is cselekedtek, ahogy a tanácsülésen megfogadták. Sorra járták az iskolások szüleit, elbeszélgettek velük teendőikről, és így az iskolában a tanulmányi átlag emelkedése volt tapasztalható. Ugyanígy hajtották végre a 32/1960. és a 40/1960-as határozatokat is Kapolcson. Az előbbi az őszi munkák idején a termelőszövetkezeti tagok családjainak munkába való bevonását, az utóbbi pedig a termelőszövetkezet zárszámadásának és idei gazdálkodási tervének jó előkészítését szolgálta.

A tanácstagok körzetükben meglátogatták a termelőszövetkezeti tagokat, és felvilágosító munkát végeztek, aminek következtében eredményesebb lett a termelőszövetkezetben a munka. *A 23 tanácstag aktívan részt vett az 1961-es gazdasági terv elkészítésében is.*

Az idei évben a kapolcsi tanács és tagjai szintén jó munkát akarnak végezni, és ezért jobban szeretnének támaszkodni a pártszervezetre. Igénylik a kommunista kollektíva még jobb irányító és ellenőrző tevékenységét. Úgy mondják, hogy a közös célért összefogva, még többet tudnak felmutatni a tanácsi határozatok végrehajtása után.

(KANIZSA)

Hárommilliós zárszámadás
a gyulafirátóti termelőszövetkezetben

(Tudósítónktól)

A két éve fennálló termelőszövetkezet életében jelentős volt az elmúlt gazdasági év: megalapozták, elérhető közelségbe hozták a szövetkezet jövőjét. A Jó Barátság Termelőszövetkezet méltó nevéhez: a hajdani szegényparasztság és prépostsági cselédek leszármazottai egyetértésben, szorgalmasan dolgoznak a közösben. Ezt tükrözik a múlt eredményei is.

A szeszélyes időjárás ellenére is lényegesen felülmúlták a falu termésátlagait. A cukorrépa átlagukkal a veszprémi járásban második helyre kerültek, de a kertészetben is jó terméseredményeket értek el: paradicsomból 268 mázsás átlagot. Gyarapodott a közös vagyon egy nagy, ötven férőhelyes magtárpadlásos istállóval, juhhodállyal, sertésólakkal. Építettek két ötvagonos kukoricagórét és darálót. A termelőszövetkezet közös vagyona meghaladja a hárommillió kétszázezer forintot! Nemcsak az idei tervezett 22 forint munkaegység értéket érték el, hanem megtakarítottak tízezer munkaegységet is. Csak az elismerés hangján szólhatunk Kollinger János, Molnár István, Cziráki Lajos, Rezeli János, Varga Istvánné, Korusz János munkájáról — s ki győzné sorolni a többieket? — Igaz, jövedelmük is arányos szorgalmukkal: nem is egy termelőszövetkezeti paraszt keresete — a háztáji gazdaságok jövedelmén kívül — meghaladja a 15 ezer forintot.

Jelentős számvetés volt ez Gyulafirátóton.

Gerván József

A tagok részesedése: 1 millió 633 ezer forint

A káptalantóti Összefogás Termelőszövetkezet ez évben tartotta első zárszámadását azóta, hogy az egész falu egy termelőszövetkezetbe tömörült. A termelőszövetkezet, amelynek 244 tagja van, 5,5 millós közös vagyont mondhat a magáénak.

Ez évben 1 millió 633 ezer forintot osztottak szét a tagok között a teljesített munkaegységek arányában. Egy munkaegység értéke 35 forint. Gazsó Pál állatgondozó feleségével együtt ez évben 30 240 forintot keresett. Takács Ernő fogatos 17 080 forintot, Szabó Gyula 19 éves fiatal 13 000 forintot. A becsülettel, szorgalmasan végzett munkának jó eredménye volt ez évben Káptalantóthan.

Öregek napja Tésen

Vasárnap délután 3 órakor — Tés község történetében először — szokatlan látvány volt, amint sorban idős fejkendős nénik és munkában eltöltött évek után megöregedett férjuk igyekeztek az általános iskola felé. A községi pártszervezet kezdeményezésére, a helyi Vöröskereszt szervezet rendezésében, a helyi szervek képviselőinek jelenlétében megtartottuk az öregek napját.

Felemelő látvány volt az, ahogyan az 50—60 idős ember fogadta ezt a mindenképpen helyes kezdeményezést. Eljöttek, egyrészt kíváncsiság hozta őket, másrészt — s ez a döntő — az az érzés, hogy őket mily megtiszteltetés éri. Lelner József bácsi például elmondta, hogy a figyelem mily jólesik azoknak, akik sokszor egyedül érzik magukat, látják, hogy a község vezetői gondolnak rájuk is.

Az ünnepély Borenics Kálmán szavaival kezdődött, aki a pártszervezet és a helyi tömegszervezetek nevében köszöntötte a község 65 éven felüli öregjeit. Ezután Surányi Gizella, a helyi tanács és a Vöröskereszt vezetőség tagja, iskolaigazgató helyettes méltatta az öregek megbecsülésének jelentőségét. Beszélt érdemeikről, áldozatos életükről. Az üttörő énekkar harmonika kíséretével szórakoztatta a megjelenteket, majd televízió közvetítést néztünk végig. A Vöröskereszt teával, szendvicsel, majd süteménnyel kedveskedett az időseknek. Az ünnepély és a beszélgetés este 6 óráig tartott. Ahogy az öreg dolgozók elmondták, igen örültek ennek a jólsikerült délutánnak, mellyel az idősek iránti megbecsülés jelét akartuk kimutatni.

Ezután minden évben — az első rendezvény tapasztalatait felhasználva — meg fogjuk rendezni az öregek napját. A nagymamák napjára máris készülődik a helyi nőtanács vezetősége.

Molnár Gyula